

Sygn. akt III KK 522/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **R. K.**,

uznanego winnym popełnienia wykroczenia z art. 116 § 1 pkt 3 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2022 r.

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 lipca 2020 r.,
sygn. akt II W [...],

**1) uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia R. K. od zarzucanego
czynu;**

2) kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 lipca 2020 r.
(sygn. akt II W [...]) R. K. został uznany winnym tego, że w dniu 3 maja 2020 roku
o godz. 15:45 w G. na ul. [...] wbrew obowiązкови nie przestrzegał nakazu odbycia

kwarantanny, tj. wykroczenia z art. 116 § 1 pkt 3 k.w., za które wymierzono obwinionemu karę grzywny w wysokości 1.000 zł.

Wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego, to jest art. 116 § 1 pkt 3 k.w., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy czyn przypisany ukaranemu nie wyczerpywał znamion tego wykroczenia.

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w G. i uniewinnienie R. K. od popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

W czasie czynu, przepis art. 116 § 1 k.w. penalizował umyślne nieprzestrzeganie nakazów lub zakazów zawartych w przepisach o zapobieganiu chorobom zakaźnym lub o ich zwalczaniu, a także wskazań lub zarządzeń leczniczych wydanych na podstawie stosownych przepisów przez organy służby zdrowia przez osobę:

- 1) chorą na gruźlicę, chorobę weneryczną lub inną chorobę zakaźną albo podejrzaną o tę chorobę,
- 2) stykającą się z chorym na chorobę określoną w punkcie 1 lub z podejrzaną o to, że jest chora na gruźlicę lub inną chorobę zakaźną,
- 3) będącą nosicielem zarazków choroby określonej w punkcie 1 lub podejrzaną o nosicielstwo.

Wobec zasadniczo blankietowego charakteru normy zakodowanej w treści art. 116 § 1 pkt 3 k.w., dla możliwości przypisania odpowiedzialności, na podstawie wskazanego przepisu, niezbędne jest precyzyjne sformułowanie opisu czynu w treści wyroku, wskazującego na wszystkie desygnaty poszczególnych znamion ustawowych wykroczenia. Definicje poszczególnych pojęć jakimi operuje kodeks wykroczeń w tym przepisie są zawarte w art. 2 ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (tekst jednolity

Dz.U 2021, poz. 2026). Obowiązkiem sądu, wynikającym z zasady nullum crimen sine lege jest precyzyjne określenie znamion przypisanego typu i co oczywiste - udowodnienie ich realizacji. W niniejszej sprawie już sam opis czynu uniemożliwia zidentyfikowanie, na czym w przypadku R. K. miałyby polegać nieprzestrzeganie kwarantanny oraz czy owa kwarantanna stanowi jeden z desygnatów znamion art. 116 § 1 k.w. Konsekwentnie, z uwagi na wydanie orzeczenia w trybie nakazowym nie jest możliwa także ocena, czy w istocie dokonano wszelkich relewantnych ustaleń faktycznych koniecznych dla przypisania sprawstwa.

Sytuacja ta nie może jednak zostać naprawiona w postępowaniu ponownym, z uwagi na zakaz reformationis in peius.

Wobec czego należało orzec jak w sentencji.